

Olv.: ApCsel 5,27b-32.40b-41 – Jel 5,11-14 – Jn 21,1-19
A főhatalom átadása

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

A mai vasárnap üzenete szerint emberi életünk azon fordul meg, hogy itt a mulandó élet partjain fölismerjük-e Jézust? Fölismerjük-e azt a Jézust, aki bennünket, időben élő embereket igazi szolgálatunkra, a mi igazi feladatunkra figyelmeztet és küld. Sok mindent megtehetünk azért, hogy az ember biztosítsa az életét. Abban biztosak lehetünk, hogy ez mind nem jelenti az ember megelégedettségét, a boldogságát meg még kevésbé. Éppen ezért oly nagyon fontos, hogy fölismerjük Jézust, aki egyedül ad nekünk eligazítást. Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Ismerjük fel Jézust, hogy beteljesíthesse az életünket.

Fölismeri-e az ember, hogy mire való az élete? Sok mindent képes megtenni az ember, sok mindent biztosíthat ebben a földi életben, de a boldogság ajándék, ami összefügg Istennel. Az embernek nem elegendő a véges ajándék. Az embernek nem elegendők mind azok, amiket ez a világ adhat. Mindig többre vágyunk, soha sem tudjuk mondani, hogy elég. Szent Ágoston ezt az állandó belső késztetést fejezte ki, amikor azt mondta: - Nyugtalan a szívünk. - Ez a nyugtalanság csak akkor szűnik meg, amikor megnyugszik benned Uram.

Hallottuk, hogy fölismerték Jézust, hallottuk a párbeszédet Péterrel. Ha már fölismerjük és azt is mondjuk Péterrel együtt, hogy szeretünk Téged, akkor ennek egészen sajátos következményei vannak. Ezért vallják be az emberek oly nehezen maguknak, hogy mit is jelent ez a fölismerés, mert ennek következménye kimozdít bennünket a mindennapi elgondolásainkból. Fölülvizsgálja a mi emberi elképzeléseinket. Fölszólít!

Ez így hangzik: “Kövess Engem!”

Utakat keresünk, célba akarunk jutni. Úgy gondoljuk, hogy ebben a világban találhatjuk meg az utat és a célt. Nem mi, hanem Jézus mutatja az utat. Ez az út azt jelenti, hogy Jézus nyomában járunk. Ne féljünk ettől, mert ez nem azt jelenti, hogy az ember idegen utakra téved. Sokkal inkább az eltévelyedés veszélyéről van szó akkor, amikor úgy gondoljuk, hogy mi megtalálhatjuk ezeket az utakat.

Jézus nyomában! Ez az út az egyetlen biztos út,

amely egymáshoz is elvezet bennünket, mert Istenben szeretjük egymást.

Ez azt jelenti, hogy az ember valamiképpen isteni szeretettel fordul a másikhoz.

Az isteni szeretetnek nincs feltétele.

A mi emberi szeretetünk általában értékelő szeretet. Emberi világunk ismételten rávezet bennünket arra, hogy az ember annál több, minthogy ebben a világban életének

beteljesedése megvalósulhasson. El kell jutni arra, hogy az Istenben szeretjük egymást! Mindennapjainkban oly sokszor előfordul, hogy találkozunk egymással és kérdezzük: megismersz? Ismersz? Igen-igen, valamikor találkoztunk, de a nevét elfelejtettük. Kellemetlen, mert ha azt mondjuk, hogy ismerjük egymást, az több annál, mint az, hogy bizonyos időt együtt töltöttünk. Több annál, mint az, hogy tudjuk egymás nevét.

Egymást ismerni azt jelenti, hogy összetartozunk.

Az apostolok nem ismerték föl Jézust.

A húsvéti történetek ezt a fájdalmat fejezik ki, pedig úgy gondolták, hogy összetartoznak. Együtt voltak éjjel-nappal éveken keresztül. Amikor megjelenik Magdolnának, ő a kertésznek gondolja. Amikor az emmausziakhoz csatlakozik, azok valamiféle idegent látnak Benne. Amikor a parton megjelenik, akkor sem ismerik föl.

Itt van egy gyönyörű mozzanat. Ki az, aki fölismeri? “Az Úr az.” - mondja János. Jánossal kapcsolatosan tudjuk a Szentírásból, hogy ő az, akit szeretett Jézus. Ez nem azt jelenti, hogy valamilyen fajta más szeretettel szerette őt, mint a többieket, ez János szeretetét jelöli. János volt az, aki az utolsó vacsora termében Jézus mellett volt, legközelebb hozzá. János volt az, aki Péterrel együtt szaladt a sírhoz. Előbb ért oda, de engedte, hogy Péter lépjen be először a sírbarlangba. Jánossal kapcsolatosan halljuk ezt a nagyon fontos üzenetet: “Látta és hitt.”

Olyan csodálatos összefüggésekről van szó. Mit jelent az, hogy akit szeretett? Mit jelent az, hogy aki hitt? Az a valaki, aki összetartozik a másikkal, még pedig isteni szeretettel. Az ember ilyen isteni szeretettel alig képes szeretni. De minő csoda ez is, Jézus bizalma irántunk, amikor azt mondja: “Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket.” Ez a csoda az, ami a kereszténységet megjeleníti ebben a világban. Húsvétkor is elmélgedtünk erről: a hit maga a csoda. Erről van szó János esetében. Ezt a szeretetet terjeszti ki Jézus, hogy ilyen Istentől tanult szeretettel keressük egymást. Ne értékelő szeretettel. Önmagunknak tartozunk azzal, hogy egymást szeressük.

János az, aki most is, itt a parton fölismerte az Urat.

Amikor ezek történnek, Jézus nem szidja meg az apostolokat, akik olyan késedelmes szívűek, olyan lassúak a gondolkodásukban. Ez is figyelmeztet arra, hogy ne legyünk olyan rátartiak és állandóan a gondolkodásunkra, az eszünkre hivatkozunk. Itt is erről van szó. Azt mondja: - Most vessétek ki a hálót! - Ezzel Jézus tudatosítja bennük, akik egész éjszaka fáradoztak, - éjszaka a halászatnak az ideje - és bennünk is, hogy a tapasztalatokra hivatkozva, a gyakorlatra, tudásotokra hivatkozva ide jutottatok. Semmit se fogtatok. De ha a szívükre hallgatnak, meg a kezükre utaltatnak, akkor van remény arra, hogy hisznek. Hittek a szívükre hallgatva, a kezükre bízva a történéseket: meg lett az eredmény.

Arra is érdemes odafigyelni, ahogy Jézus megszólítja őket: “Fiaim, van valami ennivalótok?” A görög Szentírásban nem ez a szó szerepel. Még lágyabb a szó: “Fiacskáim.” Tehát semmi szemrehányás. Ők, akik nem ismerték föl. Ők, akik mintha elfelejtettek volna, hiszen visszajöttek oda, ahonnan Jézus őket elhívta. Mindent a hátuk mögött hagyva jöttek vissza oda, ahol régen is éltek, ahol bizonyos biztonságuk meg volt. A halászatból megéltek. Ez is micsoda menekülés.

Hányszor tapasztalja az ember azt, hogy van valami kihívás és akkor ami biztos, - biztos, ami biztos, szoktuk mondani, - inkább abba a világba helyezzük bele magunkat, ahol igazából kitekinteni se lehet, fölfelé se, talán előre sincs semmi perspektíva. Tehát azt a minimumot az ember megteremti magának és akkor úgy gondolja, hogy minden kockázattól

mentesen élheti az életét. Csakhogy kockázatok nélkül nem lehet élni. Kockázatok nélkül egy lapos életet lehet élni. Kockázatok nélkül nem lehet szeretni.

***Visszajönnék ide és Jézus utánuk jön,
mert egészen más küldetést szán nekik, - mint ahogy nekünk is.***

Nekünk sem az a küldetésünk, hogy megteremtsük az otthoni környezetünket. Nem az a küldetésünk, hogy a munkahelyünkön elvégezzük a feladatunkat. Ez kötelességünk. Ez olyan, mint ahogy tavasszal kihajt a fű, kinyílik a virág. Ez egy belső késztetés. Nem tud nem kinyílni a virág. Illetve, ha nem nyílik ki, akkor beteg. Nem tud másképpen élni az ember, de nem ez a hivatása.

***Az ember hivatása más: "Emberek halászaivá teszlek titeket."
Az embereknek kell megmutatnunk a szeretetünket.***

Ez nem arról szól, hogy ismerjük a katekizmust. Nem arról szól, hogy ismerjük a hitigazságokat. Ott van a Szentírás, mindenki elolvashatja. Ne mondjuk ezt fel nekik újra, meg újra. Nem erre küldött bennünket Jézus, hogy fölmondjuk a leckét. Jézus arra küldött el bennünket, hogy ezeket az igazságokat magunkévá tegyük, ezek az igazságok bennünk életté váljanak az emberekkel való kapcsolatban. Az egyház és a keresztyének közössége nem azt jelentik, hogy mi emberek elmondjuk az isteni igazságokat, hanem megmutatjuk és ehhez kell a szeretet. Ehhez kell az, hogy az ember nem magára gondol.

Jézus megkérdezi Pétertől: "Szeretsz Engem?"

Jézus ezt az isteni szeretetet kifejező szót használja, ***az agapét***. Számtalanszor használjuk mi is ezt az agapét: szeretetvendégség. A szeretetvendégség azt jelenti, hogy azokat hívjuk meg, akiktől nem várunk semmi viszonzást. Nem azért hívjuk meg, hogy utána ő visszahívjon bennünket, hanem azért, hogy örömet szerezzünk. Erre vonatkoztatva mondja Jézus: "Ne azokat hívjátok meg, akik benneteket majd visszahívna, hanem akik ezt nem tudják viszonzni." Isten nem azért terít asztalt, hogy aztán az ember ezt valamiképpen viszonzozza, hanem azért, mert szeret.

Péter egy másik szóval válaszol: "Uram, te tudod, hogy szeretlek."

Egy olyan szóval válaszol, ami a mi emberi szeretetünket fejezi ki: - ***a filio*** –Ezt a szót használja Péter, amivel kifejezi, hogy én csak ilyen emberi szeretettel szeretlek. Milyen kedves Jézus, hogy a harmadik kérdést már ezzel a péteri szóval kérdezi. Péter, ha csak ilyen emberi szeretettel tudsz szeretni, akkor ilyenekkel legalább szeretsz? Péter azt mondja: "Uram, te mindent tudsz." Ebben az van, hogy nekünk ilyen gyarló emberi szeretetünk van. Mi egy kicsit mindig helyezkedni igyekszünk, hátsó gondolataink, számításaink lehetnek. Valahogy ebből kellene kibontakozni az embernek és elmenni az isteni szeretet felé. E felé az első lépés az, amikor az ember ezt a gyarló emberi szeretetét egészen odaadja. Ez az, ami már egy kicsit Istennek adott válasz. Igen, ilyen gyarló szeretettel szeretlek, mert egy kicsit biztosítani akarom az életemet, de ezt a szeretetet egészen adom. Ebből kibontakozhat valami csoda.

Testvérek!

Mi, akik Jézusnak válaszoltunk mert hiszünk, nehogy arra gondoljunk, hogy a hitéletet csak itt a templom falain belül éljük. Nehogy arra gondoljunk, hogy nekünk az evangelizációt itt kell folytatni. A hitéletet meg az evangelizációt az embernek kint kell élni. Ide azért jövünk, hogy feltöltödjünk. Ide azért jövünk, hogy tanuljunk és lelkileg részesüljünk abból az erőből, ami Krisztusból árad, amit hordoz az egyház minden gyarlósága ellenére. Nem

véletlen, hogy a sátán annyira támadja, mert a sátánt ijesztően zavarja az egyháznak ez a kegyelmi ereje.

Isten segítsen bennünket abban, hogy fölismerjük Jézust.
 Ez azt jelenti, hogy összetartozunk.
 Jézus, aki a mi halandó életünk partjain jelen van,
 itt áll és figyelmeztet bennünket a hitéltre, az evangelizációra,
 ami értelmet ad az életünknek.
 Ezzel az új életünkkel tartozzunk össze másokkal!

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Imádságunkban gondoljunk arra, amik foglalkoztatnak bennünket. Gondoljunk a lengyelországi áldozatokra. Gondoljunk a Szentatyára, pápaválasztásának ötödik évfordulója lesz holnap. Milyen fontos az Ő küldetése, hiszen a világunk mintha az emberi élet ellenére lenne. Az emberiség 80 %-a szegény. Gondoljunk a mi magyar helyzetünkre. Ma a világ vezetői behajszolják az embereket a mindennapi megélhetési gondokba és mindazt, ami az ember egyéni élete szempontjából fontos, azt elveszik tőle. Ezt röviden így lehet kifejezni: kenyeret eszünk, de kegyelemből élünk. Nem lehet emberi életet élni csak kenyéren. Kell a kegyelem, az Isten jóindulata, szeretete, amit megmutatunk egymásnak, ha megtaláltuk az Istent.

Mi Atyánk...

Könyörögjünk

Urunk, Istenünk, tekints jóságosan népedre és akiket örök életre szóló Szentségeiddel megújítottál, azokat juttasd el a megdicsőülő test romolhatatlan feltámadására, Krisztus, a mi Urunk által.

+ *A M E N* +